

KANHÄNDA, kannhända, adv. (af *Kanhända*) Möjligen, möjligtvis, tilläfventyrs. *Han är k. sjuk.* — *Syn.* Mähända, Törhända, Kanske.

KANIK, -nik, m. 3. Se *Canonicus*.

KANIN, -in, m. 3. En art af Harsläget, med nakna, korta öron, och bakbenen kortare än hos hararna; bor i underjordiska hålor, som han sjelf gräfer. *Lepus Cuniculus. Angoriska K-en, se Silkeshare.* — *Ss. K-hona, -håla, -hår, -skinn, -skötsel, -unge, -vaktare.*

KANINGÅRD, m. 2. Särskilt inhägnad, hvarinom kaniner underhållas.

KANINNÄT, n. 3. Jagtnät för kaniner.

KANISTER, kanist'r, m. 2. pl. *kanistrar*. Te-, socker- eller tobakskista.

KANKA, se *Känka*.

KANNA, f. 1. (lat. *Cantharus*) 1) Ett slags större drickskärl med lock. Har sammansättningarna Dricks-, Öl-, Vinkanna, Tenn-, Träkanna, m. fl. — 2) Större kärl att förvara vatten uti, till sköljning, tvättning, o. s. v. Bildar sammansättningarna: Hand-, Vatten-, Skölj-, Sprutkanna. — 3) Ett rymdmått för väta varor, innehållande en rymd af 100 kubik-decimalum. — *Ss. Kannlock.*

KANNREP, n. 5. Handtag på en kanna.

KANNIBAL, --ål, m. 3. (fr. *Cannibale*) 1) Menniskoätare. — 2) (fig.) Ytterst grym människa.

KANNMÄTT, n. 5. Mått, som håller en kanna.

KANNRUM, n. 3. eller **KANNRYMD**, m. 3. Så mycket, utan en kanna innehåller.

KANNSTÖPA, v. n. 2. (fam. skämtv.) Politisera, utan omdöme och förmåga dertill. — *Kannstöpande*, n. 4.

KANNSTÖPARE, m. 3. (fam. skämtv.) En, som gerna, och utan att äga omdöme och förmåga dertill, talar om politiska ämnen. — Namnet har uppkommit af Holbergs bekanta komedi: *Den politiske Kandestøber*, d. v. s. Den politiske Tennjutaren, emedan hjelten deri var en tennjutare.

KANNSTÖPERI, n. 3. (fam. skämtv.) Tal i politiska ämnen, utan förstånd och insigt att bedöma dem.

KANON, kånånn, se *Canon*.

KANON, kanón, m. 3. (ital. *Cannone* af lat. *Canna*, rör) 1) Längre fältstycke med smalare lopp än mörsare. *Skjuta med k-er.* — 2) Ett slags fruntimmers-hårlockar. — *Ss. K-dunder, -lavett, -skott.*

KANONAD, --åd, m. 3. Flera kanonskott, afskjutna på en gång eller efter hvarandra.

KANONBANK, kanónbångk, m. 2. (fortif.) Bakom en vall varande jordupphöjning, hvarifrån skjutes med kanoner.

KANONBÅT, m. 2. Se *Kanonjolle*.

KANONBÄDDNING, f. 2. (fortif.) Vid styckevärn anlagd träunderlag för lavettjulen, på det de icke må nedskära i marken.

KANONGJUTERI, n. 3. Se *Styckebruk*.

KANONIER, --niär, m. 3. (fr. *Canonier*) Sjöartillerist. — *Ss. K-kompani.*

KANONIKUS, se *Canonicus*.

KANONISERA, v. a. 1. (af lat. *Canon*) Hög-tidigen upptaga bland helgonens antal (i katolska kyrkan). *Endast påfven äger rätt att k.* — *Kanoniserande*, n. 4. o. *Kanonisering*, f. 2. [Can —.]

KANONISK, a. 2. (af lat. *Canon*, rättesnöre) Egentl.: tjänande som rättesnöre. *K-a lagen*, kyrkolagen i katolska församlingen. *K-a böcker* (i bibeln), de böcker, hvilka, såsom innehållande föreskrifter för trosbekännelsen, voro upptagna i förteckningen på heliga böcker.

KANONJERN, n. sing. Tackjern, tjenligt till kanongjutning.

KANONJOLLE, m. 2. pl. — *jollar*. Litet bestyckadt skärgårdsfartyg med en 24-pundig kanon, en nicka och 22 mans besättning.

KANONKULA, f. 1. Jernkula, som begagnas till skjutning med kanoner.

KANONLÅDA, f. 1. Kanonlavett på örlogsfartyg.

KANONLÅS, n. 3. Lås, som begagnas på kanoner vid sjöartilleriet till skottens afyrning, af samma beskaffenhet som vanliga handgevärlås.

KANONMAT, -önmåt, m. sing. Hvad som utsättes för artilleriedens verkan.

KANONMETALL, -önméall, m. sing. Ett slags metallblandning af koppar och tenn.

KANONSLUP, m. 2. Litet bestyckadt skärgårdsfartyg, med två 24-pundiga kanoner, en i akter och en i för, 4 nickor och 30 till 60 mans besättning.

KANONVAGN, m. 2. Vagn, som begagnas att föra kanoner, då de äro så tunga, att de icke utan svårighet kunna föras liggande i sina lavetter.

KANOT, kanót ell. (efter franska uttalet) kanó, m. 3. (fr. *Canot*) Indiansk båt, gjord af en urhålad trädstam. [Canot, Kano.]

KANSKE, kånnsche, adv. Se *Kanhända*.

KANSLER, kånslär o. kånslär, m. 3. (lat. *Cancellarius*) 1) (under medeltiden) a) Rättsbetjent, som uppvaktade vid domstolen. — b) Rättskrifvare, som uppsatte domen och förvarade handlingarna. Deraf sedermera det nya ordet *Kanslist*. — c) Handsekreterare och rådgifvare hos furstar och andra mäktiga personer. — 2) Bildar några sammansatta ord, såsom: Riks-, Justitie-, Hof-, Prokansler, hvilka ses på sina ställen. *Akademie* eller *Universitets Kansler*, furste eller högt uppsatt man, som har högsta ledningen af en akademis styrelse. — *Ss. K-sembete, -svärdighet*.

[Canceller, Canzler, Cantzler, Kanzler.]

KANSLERSGILLE, n. sing. Ett kollegium, som inrättades 1801 och hade uppsigt öfver uppfostringsverken. Bestod af universiteternas kanslerer gemensamt. Upphördes år 1809.

KANSLI, kånslí, n. 3. (lat. *Canelli*, skrank vid domstolar) 1) Rummet, der en domstols eller ett embetsverks beslut utfärdas. — 2) Samteliga personer, som der tjänstgöra. — 3) (i Sverige) a) (ford.) Embetsverk, der riksärenden i allmänhet expedierades och för hvilket Riks-Kanslern (bem. 1, c) var chef. — b) (nu) *K. Maj:ts K.*, embetsverk, genom hvars särskilda fördelningar riksärendena expedieras. — *Ss. K-embetsman, -sekreterare, -sigill, -skrifvare, -sysla, -tjenst, -vaktmästare*. [Cancellie, Canelli, Canzli, Kanzli.]

KANSLIAFGIFT, f. 3. Afgift, som till ett kansli erlägges i lösen för någon derifrån utfärdad handling. Kallas äfv. *Kansligébühr*.

KANSLIGEBÜHR, kånslígebýr, n. sing. Se *Kansliafgift*.

KANSLIKOLLEGIUM, kånslí'kállégiumm, n. sing. Se *Kansli*, 3. a.

KANSLIÖRDNING, f. 2. Af regeringen stadgad ordning för göromålens fördelning i Kanslikollegium.

KANSLIPRESIDENT, ----dånnt, m. 3. President i Kanslikollegium.

KANSLIRÅD, n. 3. Högre embetsman i Kanslistyrelsen.

KANSLIRÄTT, m. sing. En egen domstol för konungens kansli, hvilken dömer öfver de till